

повървяха малко и изведнаж се намериха на край града. Един дървен мост над пресъхнала река водеше към тъмното поле. Уличните шумове угаснаха веднага и от тук градчето изглеждаше мъничко, сгущено под няколко далечни лампи, изгубено в безпределната лятна нощ, която бе обгърнала света.

Малко по-късно те седяха в гостилницата, която им бяха посочили като най-добра. Нямаше много хора, повечето от редовните клиенти се бяха нахранили, но при все това тяхното влизане привлече вниманието на всички, които бяха там. Разговорите притихнаха, погледите се залепиха по техните хубави пътни облекла, по сериозния, каточе досаден образ на мъжа и по приветливото лице на жената, озарено от учудено-усмихнатите ѝ очи. Всичко беше ново и любопитно за нея. Тя не познаваше тия малки градчета, тия низки стрехи, тия незабележими съществувания, които са, в същност, онова, за което тя бе слушала да казват — народ. Дори дребните неприятни неща — мухите, нечистите покривки по масите — сега ѝ се виждаха забавни: това беше само за няколко часа и — толкова интересно!..